

Kit nyugfalan a pad

Szünnet egy nehéz napon emlékezve.

Kit nyugfalan a pad ismeretlen tájakon
ringat, s keserű habok csapnak át a májadon,
s jaj, a fekete határ sínylő a szivedet,
kit az anya-lehergél helyeiből kivekelt,
őégi dolgot bőven letörvél keserűvel,
s kiabolván fiktalod: mily tudásod vanett el?
kit vadak keritnek, mágnak minden oldalán,
s kánderás övel új lovát minden boldog ottalóm,
aki meggyűződtél, mint marokban a papír,
kit gonosz betűkkel kintok égő tolla ír,
ki elől a répet kopja csak az alkonyat,
akinek a hajnal csupa borzadályt mutat,
- a körösem sűrűlő magányos a falain,
mint fehér galambokat, átörpitem szavaim:
látod, én is úrom, merre léled, ám veled,
forgatom a számban vérvetett nyelvenek.

O, mi több: a kün-e vagy a dermedt remniség?
népkelen a háj föld, népkelen a méles ég,
sznyorodva alszik rejtekén a lemdülel,
az időre hattyú, amú elvegerkelett. -

Semmit sem irinalok, új történet csak velem,
s csak az idő frömpöljög - nem történet semmire.

- Más kebrebe szava egy kék mődján szenvedünk,
sibló életünkét síva hatja bús kesűnk.

~ o ~

Pén, 1943. ápr. 9-én.